

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

23 mai 2018

mun.Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Elena Covalenco,

Iurie Diaconu,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2018, în cauza penală în privința inculpatului

Axenti Denis.

Termenul de examinare a cauzei:

1. Prima instanță: 23.10.2017 - 08.11.2017;

2. Instanța de apel: 12.12.2017 - 30.01.2018;

3. Instanța de recurs: 12.04.2018 - 23.05.2018.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Căușeni, sediul central din 08 noiembrie 2017, Axenti Denis a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal și, prin aplicarea prevederilor art.364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 9 luni, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

În temeiul art.90 Cod penal, executarea pedepsei cu închisoare stabilită lui Axenti Denis a fost suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 1 an.

S-a încasat din contul inculpatului Axenti Denis suma de 320 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Prima instanță, examinând cauza pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, conform procedurii simplificate prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală, a constatat că Axenti Denis, la 13 septembrie 2017, în jurul orei 16.50, conducând automobilul de marcă „xx”, cu n/î xx, deplasându-se pe str.Mateevici din or.Căușeni, în preajma instituției de învățământ, ignorând marcajele rutiere „Atenție, copii”, „Trecere de pietoni”, unde la acel moment se aflau copii, încălcând prevederile art.45 din Regulamentul Circulației Rutiere, a tamponat pietonul minor Melnic Vladislav, a.n.2008, care la acel moment traversa strada la trecerea de pietoni. În rezultatul tamponării minorul Melnic Vladislav a primit leziuni corporale ce au condiționat o dereglare a sănătății de lungă durată care, conform

raportului de expertiză medico-legală nr.139/D din 09.10.2017, se califică ca vătămare medie.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea parțială a acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care lui D.Axenti să-i fie stabilită pedeapsa de 9 luni închisoare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an, cu încasarea de la el în contul statului a contravalorii automobilului de model „xx”, cu n/î xx, în sumă de 4000 euro, convertită în valută națională la data executării hotărârii și a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, invocând că modul de executare a pedepsei cu suspendare condiționată nu va duce la atingerea scopului pedepsei penale; - prima instanță nu a ținut cont de faptul că comiterea infracțiunii prevăzute de art.264 alin.(1) Cod penal este posibilă doar utilizând un mijloc de transport, care fiind folosit la săvârșirea infracțiunii, constituie obiect al confiscării în sensul art.46 alin.(4) din Constituție și art.106 alin.(1) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2018, apelul declarat de procuror a fost respins, ca nefondat, cu menținerea sentinței.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că prima instanță, la individualizarea și stabilirea pedepsei, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază sau agravează răspunderea, de influența pedepsei stabilite asupra corectării și reeducării inculpatului, precum și de condițiile de viață a acestuia.

În acest sens, instanța de apel a constatat că infracțiunea comisă de D.Axenti face parte din categoria celor ușoare, că inculpatul a comis pentru prima dată o infracțiune din imprudență, anterior nu a fost supus răspunderii penale, a recunoscut pe deplin vina și a manifestat căință sinceră, a solicitat examinarea cauzei în procedura simplificată, prevăzută de art.364¹ Cod de procedură penală, fiind relevantă și opinia părții vătămate, care nu a avut careva pretenții față de inculpat.

Suplimentar, instanța de apel a considerat că recunoașterea vinovăției și manifestarea căinței sincere reprezintă circumstanțe atenuante, inculpatul se caracterizează pozitiv, lipsind circumstanțe agravante, chestiuni care în ansamblu denotă că îndreptarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolarea lui de societate.

Referindu-se la solicitarea apelantului de încasare a contravalorii mijlocului de transport, instanța de apel a considerat-o nefondată, statuând că automobilul, în speță, nu cade sub incidența prevederilor art.106 Cod penal, or acesta este un bun dobândit licit și nu a fost utilizat în scopuri criminale.

Având în vedere că prin acțiunile inculpatului nu a fost cauzat un prejudiciu statului sau societății, făcând trimitere la jurisprudența CtEDO relevantă în cauză (hotărârea în cauza Ismayilov vs Rusia din 06.11.2008) și la prevederile art.1 Protocolul nr.1 la CoEDO, instanța de apel a considerat că confiscarea specială în cauză ar aduce o atingere semnificativă dreptului de proprietate al inculpatului. Reieșind din faptul că prima instanță a oferit o apreciere corectă destinației de utilizare a mijlocului de transport și just a conchis că în cazul infracțiunii în speță caracterul ilicit al faptei rezultă din nerespectarea obligației, pe care o are conducătorul mijlocul de transport, de a evita încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere, această

nerespectare fiind admisă din imprudență, instanța de apel a considerat că solicitarea apelantului de aplicare a confiscării speciale urmează a fi respinsă.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care, în temeiul art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea parțială a acesteia, în partea ce ține de neîncasarea de la inculpat a cheltuielilor de judecată în sumă de 320 lei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, invocând că art.227 alin.(3) Cod de procedură penală nu obligă statul să suporte cheltuielile, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor de judecată de la părți;- art.229 alin.(1) Cod de procedură penală stipulează direct că inculpatul suportă cheltuielile de judecată, iar soluția instanțelor de fond în partea neîncasării acestora este neîntemeiată, or procurorul apelant a făcut dovada existenței cheltuielilor suportate de stat la efectuarea expertizei medico-legale în cauză; - instanța de apel nu s-a conformat prevederilor art.101, 394, 414 Cod de procedură penală și nu a indicat temeiurile respingerii apelului, astfel adoptând o hotărâre care nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității acestuia din următoarele considerente.

Potrivit textului recursului, partea acuzării invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Analizând acest temei în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta nu și-a găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeiuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate.

Totodată, Colegiul reține că autorul recursului este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, și critică hotărârea instanței de apel, care a menținut soluția primei instanțe, considerând că instanțele nu au încasat de la inculpat cheltuielile de judecată pentru efectuarea expertizei medico-legală în mărime de 320 lei.

Colegiul penal constată că recurentul eronat critică soluția instanței de apel, invocând că nu a fost dispusă încasarea de la inculpat a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, or această alegație este contrară soluțiilor adoptate de către prima instanță și cea de apel.

Astfel, prin sentință, a fost dispusă încasarea de la inculpat a sumei de 320 lei cu titlu de cheltuieli de judecată (f.d.162), iar prin decizia instanței de apel a fost respins apelul declarat de procuror, cu menținerea sentinței (f.d.191). În acest sens, Colegiul constată că suma solicitată de recurent, de fapt, a fost încasată de la inculpat, astfel argumentele invocate în acest sens fiind neîntemeiate. Mai mult, inculpatul, conform ordinului de încasare a numerarului nr.12000534 din 11.11.2017 a achitat suma de 320 lei în bugetul de stat (f.d.194)

Din acest punct de vedere se conchide că în cauză nu s-a comis eroarea de drept prevăzută la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, la care face referință recurentul, deci, nu persistă temeiul de casare a soluției adoptate, dat fiind faptul că

acesta poate fi aplicat numai în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, pe când instanța de apel, respectând prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, și-a argumentat hotărârea, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate, pronunțându-se asupra tuturor motivelor invocate în apel. În fapt, decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, fiind legală și întemeiată, instanța respectând prevederile art.414 alin.(3) și art.417 alin.(1) pct.7) și 8) Cod de procedură penală, s-a pronunțat argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar careva noi argumente în recurs recurentul nu a invocat.

Potrivit art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Reieșind din circumstanțele indicate, Colegiul penal decide asupra inadmisibilității recursului ordinar declarat de procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(1)-(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Moraru Constantin, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 30 ianuarie 2018, în cauza penală în privința lui Axenti Denis, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 20 iunie 2018.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu